

U s n e s e n í

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Davidem Stoškem v insolvenční věci dlužníka: **VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s.**, IČO 26823357, se sídlem Ruská 1142/30, 703 00 Ostrava-Vítkovice, právně zastoupen Mgr. Petrem Kuhnem, advokát, se sídlem BADOKH - Kuhn Dostál advokátní kancelář, s. r. o., 28. října 12, 110 00 Praha 1, o **návruhu věřitele č. 376 ZK-TERMOCHEM s.r.o.**, IČO: 26731177, Podvinný mlýn 1418/2, 190 00 Praha-Libeň, právně zastoupeného Mgr. Jaroslavem Rychtářem, advokát, se sídlem Sudoměřská 1038/39, 130 00 Praha 3, **na nařízení předběžného opatření**

t a k t o :

Návrh věřitele č. 376 ZK-TERMOCHEM s.r.o., doručený soudu dne 3.3.2017 (B119), aby soud nařídil předběžné opatření podle ust. § 82 odst. 3 písm. b) zák. č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, jímž by udělil souhlas se započtením vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele č. 376, a to konkrétně pohledávky věřitele č. 376 do výše 772.712,05 Kč s příslušenstvím, popsané v dílčí pohledávce č. 6 přihlášky č. P385 a pohledávky dlužníka za věřitelem č. 376 ve výši 772.712,05 Kč vzniklé na základě smlouvy na dodávku plnění, resp. nákupní objednávky pod č. 15144-O-017 ze dne 27.7.2016 a vyplývající z faktury – daňového dokladu dlužníka číslo 16241145 ze dne 23.9.2016, splatné dne 22.12.2016 a vystavené na částku 772.712,05 Kč, s e z a m í á .

O d ů v o d n ě n í :

Podáním, doručeným soudu dne 3.3.2017 (B119), se věřitel č. 376 ZK-TERMOCHEM s.r.o. domáhal, aby soud nařídil předběžné opatření podle ust. § 82 odst. 3 písm. b) zák. č. 182/2006

Sb., insolvenčního zákona, jímž by udělil souhlas se započtením vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele č. 376, které věřitel č. 376 provedl prostřednictvím svého právního jednání ze dne 22.11.2016 označeného jako „Započtení pohledávky věřitele uplatněné věřitelem proti dlužníkovi v insolvenčním řízení vedeném Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. KSOS 37 INS 10134/2016 proti pohledávce dlužníka Vítkovice Power Engineering a.s. ve výši 772.712,05 Kč“, doručeného dlužníkovi dne 25.11.2016, kterým mělo dojít k zániku pohledávky věřitele č. 376 do výše 772.712,05 Kč s příslušenstvím, popsané v dílčí pohledávce č. 6 přihlášky č. P385 a pohledávky dlužníka za věřitelem č. 376 ve výši 772.712,05 Kč vzniklé na základě smlouvy na dodávku plnění, resp. nákupní objednávky pod č. 15144-O-017 ze dne 27.7.2016 a vyplývající z faktury – daňového dokladu dlužníka číslo 16241145 ze dne 23.9.2016, splatné dne 22.12.2016 a vystavené na částku 772.712,05 Kč.

Jako důvod hodný zvláštního zřetele věřitel č. 376 uvádí, že by bylo zcela namístě respektovat vůli věřitele a dlužníka vyjádřenou v nákupní objednávce, ve které se věřitel a dlužník výslovně dohodli na započtení vzájemných pohledávek, kdy je současně potřeba respektovat a chránit autonomii vůle smluvních stran v jejich vzájemném obchodním styku a postupovat ve smyslu zajištění důvěry a legitimního očekávání věřitele vyplývající z nákupní objednávky (srov. nález ÚS ČR pod sp. zn. IV. ÚS 128/06).

Podle ust. § 324 odst. 3 IZ, od okamžiku zveřejnění návrhu na povolení reorganizace v insolvenčním rejstříku není přípustné započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele, ledaže insolvenční soud určí jinak předběžným opatřením. To platí i tehdy, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před uvedeným okamžikem.

Podle ust. § 82 odst. 3 písm. b) IZ, neodporuje-li to společnému zájmu věřitelů, může insolvenční soud z důvodů hodných zvláštního zřetele předběžným opatřením rovněž udělit souhlas se započtením vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele i po okamžiku zveřejnění návrhu na povolení reorganizace v insolvenčním rejstříku.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k tomuto závěru:

Při posuzování důvodnosti návrhu na udělení souhlasu se započtením vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele podle ust. § 82 odst. 3 písm. b) IZ musí soud vzít v úvahu, zda v daném případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, které zároveň neodporují společnému zájmu věřitelů.

Mezi společné zájmy věřitelů patří bezesporu zájem na maximalizaci objemu majetkové podstaty dlužníka (zahrnující i důsledné vymáhání pohledávek dlužníka) za účelem zajištění co možná nejvyšší míry uspokojení přihlášených pohledávek při zachování zásad zakotvených v ust. § 5 IZ.

Udělením souhlasu se započtením vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele se tomuto věřiteli poskytuje zvláštní výhoda oproti ostatním věřitelům, jež spočívá v tom, že v důsledku provedení započtení zaniká jeho vlastní závazek vůči dlužníkovi způsobem odpovídajícím plnému uspokojení pohledávky téhož věřitele za dlužníkem (event. plnému uspokojení části pohledávky ve výši, v jaké se vzájemné pohledávky dlužníka a věřitele kryjí), zatímco bez možnosti započtení by věřitel musel v plné výši uhradit pohledávku dlužníka, zatímco jeho vlastní pohledávky za dlužníkem by byla uspokojena jen poměrně. Oprávněnost takto

poskytnuté výhody proto musí odůvodněna tzv. důvody zvláštního zřetele, jejichž význam je z právního hlediska větší než význam ochrany společného zájmu věřitelů. V daném případě však insolvenční soud žádné takové důvody v návrhu věřitele neshledal.

Věřitel argumentuje, že již při uzavírání smlouvy (kupní objednávkou ze dne 27.7.2016) věřitel i dlužník předvíдали možnost započtení vzájemných pohledávek, „je tudíž zcela namístě respektovat vůli věřitele a dlužníka vyjádřenou v kupní objednávce, ... , kdy je současně potřeba respektovat a chránit autonomii vůle smluvních stran v jejich vzájemném obchodním styku a postupovat ve smyslu zajištění důvěry a legitimního očekávání věřitele vyplývající z nákupní objednávky (srov. nález ÚS ČR pod. sp. zn. IV. ÚS 128/06)“. Soud nicméně tento argument nepovažuje za přílehavý. Pokud se týká samotného institutu započtení, jak je upraven v ust. § 1982 - §1991 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, k jeho aplikaci mezi smluvními stranami není zapotřebí jakékoli předchozí dohody *ex ante*, naopak jej lze aplikovat, přestože se smluvní strany při uzavírání smlouvy na možnosti započtení výslovně nedohodly (tuto možnost nezmínily). Z toho vyplývá, že možnost započtení mohli legitimně očekávat všichni věřitelé, u nichž to zákon nebo výslovná dohoda s dlužníkem nevyloučila. Omezení tohoto legitimního očekávání však provádí zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, hromadně vůči všem věřitelům ustanoveními § 140 IZ, pro poměry reorganizace pak v ust. § 324 odst. 3 IZ ve spojení s ust. § 82 odst. 3 písm. b) IZ. Samotná skutečnost že věřitel spolu s dlužníkem v okamžiku uzavření smlouvy výslovně připustili možnost započtení, proto není nikterak výjimečná, resp. významná, a nelze ji tudíž považovat za důvod hodný zřetele, ani za okolnost vyžadující ochranu ve smyslu ust. § 5 písm. a) IZ.

Soud nadto považuje za hodné pozornosti, že dlužník i věřitel ujednání o možnosti zápočtu učinili dne 27.7.2016, tj. v době, kdy oběma muselo být známo, že vůči dlužníku bylo zahájeno insolvenční řízení (vyhláška ze dne 29.4.2016, dok. č. A2). Lze tedy konstatovat, že legitimní očekávání navrhovatele mělo zahrnovat i eventualitu, že v důsledku případného zjištění úpadku dlužníka bude možnost provedení zápočtu omezena. V této souvislosti proto nejsou splněny ani podmínky pro ochranu dobré víry věřitele, jak je zakotvena v ust. § 5 písm. c) IZ.

Soud tedy konstatuje, že v daném případě neshledává pro vyslovení souhlasu se započtením vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by svým významem převýšily význam společného zájmu věřitelů, návrhu na nařízení předběžného opatření proto nevyhověl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat odvolání, a to do 15 dnů ode dne, kdy usnesení bylo doručeno zvláštním způsobem (ust. § 74 odst. 2 a § 75 IZ), k Vrchnímu soudu v Olomouci, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

V Ostravě dne 10. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Jana Návratová

Mgr. David Stošek v. r.
samosoudce